

Dunaj poroča nove zmage v Karpatih.

Avstrijci ujeli v zadnjih bojih do 29,000 Rusov ter zavzeli več važnih gorskih prelazov. Napredujejo tudi v Bukovini in jugozapadni Galiciji. Rusi se morali umekniti iz Vzhodne Prusije.

Na zapadnem bojišču obetajo hude spopade spomladi.

Dunaj, 11. febr. — Današnje naznanilo državnega vojnega ministrstva podarja zavrnitev sovražnih napadov v karpatskih prelazih in nadaljnje napredke v Bukovini. Naznanilo se glasi: "Na Rusko-Poljskem in v zapadni Galiciji se ni zadnjih štiriindvajset ur dogodilo nič važnega. Samo do artillerijskih spopadov je prišlo. "V krajini zapadno od prelaza Uszoka so bili napadi ruskih čet, ki so tamkaj poskušale predrati naše linije, od katerih izgubami za sovražnika. "V dalje vzhodno ležečih karpatskih gozdovih in v Bukovini smo iznova napredovali. Ujeli smo več sto Rusov in zaplenili nekaj strojnih pušk."

Rusi v Karpatih.
Berlin, 11. febr. — Ob fronti v Karpatih mučedi se poročevavec "Berliner Tageblatt-a" je brzojavil svojemu časopisu, da je napadalna moč ruskih čet na tamošnjem bojnem torišču zlomljena. Podale so se v defenzivo, in topništvo poskuša odbiti neki nemški napad. Izgubili so Rusi izza 1. februarja okrog 10,000 mož na mrtvih, ranjenih in ujetih.

Avstrijci in Nemci pridobivajo, dasi počasi, na terenu. Krvava bitka se vrši pred vhomom v Duklovski prelaz. Ruski ujetniki se pritožujejo nad tem, da je preskrbovanje vojakov z živim zelo pomanjkljivo, in da že cele tri mesece niso prejeli nobenega plačila.

la. Mnoga moštva so bila po komaj dvotedenskih vajah poslana na fronto.

Nemci zapustili Lodz.
Pariz, 11. febr. — Da so Nemci zapustili Lodz, je bilo potrjeno, kakor naznanja brzojavka iz Petrograda Havasovi agenturi, ki pravi, da prodajalne, urade, komisariat in prevoze naglo odpravljajo v Kalisz. Neki ubežnik iz Czenstochowe je baje naznanil, da Nemci s podvojeno naglico grade močno utrjene linije, s kojim delom so bili prenehali pred šestimi tedni.

Lodz, drugo mesto na Poljskem, so bili zavzeli Nemci dne 6. dec., ko je maršal von Hindenburg začel svoj pohod proti Varšavi, 75 milj severovzhodno.

Bitka za bitko na vzhodu.
London, 11. febr. — Bitka sledi bitki na vzhodni fronti, kjer se Rusija sama bojuje proti Nemčiji, Avstriji in Turčiji.

Nemci prevažajo vojake in topove po svojih sijajnih strateških železnicah in so začeli napadati ob vzhodnopruski meji in na desnem bregu doline Vistule, kjer so napredovali do Sierpeca, ki so ga Rusi zasedli pred kratkim.

Nemogoče je še povedati, ali se bo prihodnja velika bitka vršila v tem okraju, ali na Vzhodnem Pruskem, kjer veliki knez Nikolaj, ruski vrhovni po-

veljnik, ki ima to določiti, še ni razodel svojih namer. Udariti utegne ali med Tilsitom in Insterburgom na Vzhodnem Pruskem, ali zapreti s pretrogom Von Hindenburgovih zvez s Thornom po prodiranju ob dolnji Vistuli.

Kolonijski (koelnski) poročevavec "Daily News-a" brzojavlja, da je izvedel, da je bilo prebivavcem v Insterburgu svetovano po vojaških oblastvih, naj zapuste mesto.

Rus se umika iz Bukovine.
Nobene nadaljnje izpremembe ni bilo v Karpatih.

Dočim je bila avstro-nemška armada na vzhodnem delu gorovja dovolj močna, da je prisilila Ruse, da so se nekoliko umeknili v Bukovini, je pa videti, da so Rusi po ljutih bitkah zadnje nedelje skoro popolnoma obvladali srednji in zapadni del gorovja.

Brzojavka iz Bukarešta, ki jo je nocoj prejela "Post", pravi: "Vkljub avstrijskim poročilom o nespornem so Rusi še v posesti Černovic, glavnega mesta Bukovine, in pasa kakih osemnajst milj južno odondod."

Punt na Sedmograškem.
Rim, 11. febr. — Novica je dospela semkaj, da je izbruhnil punt na Sedmograškem, kjer so s silo nabavljali živeža za armado, dočim prebivavci stradajo. Zandarji so napadli prebivavce in mnogo je bilo usmrčenih ali ranjenih.

Agitacija podobna uporu se razširja po južnem Ogrskem. Izgredi so bili zatrti samo po krvolitju.

Nemci zmagali na Vzhodnem Pruskem.
Berlin, 12. febr. — Zastave se razobečajo po berlinskih cestah v proslavo poročila o maršala von Hindenburga novi in važni zmagi na Vzhodnem Pruskem.

Pravijo, da se je vprico cesarja Viljema posrečilo Von Hindenburgu,

NOVI "ČRNI PAPEŽ".

Pater Ledochowski, rodوم Poljak, general Jezusovega reda.

Rim, 11. febr. — Pater Vladimir Ledochowski je bil danes izvoljen za generala Jezusovega reda v nasledstvu patra Frančiška Ksav. Wernza. Rodom je ruski Poljak.

Izvolitev patra Ledochowskega je vzbudila mnogo pozornosti. Dasi je bil konklave za izvolitev "črnega papeža" obdan z največjo tajnostjo, je znano, da so se delale velike prizadeve za zapetno izročitev najvišjega poveljstva močnega Jezusove družbe v latinske roke.

Španski pater Martin je bil general jezuitskega reda mnogo let pod papežem Leonom XIII. in papežem Pijem X. Ko mu je sledil pater Wernz, se je to smatralo za velik triumf nemškega življa. Ob času izvolitve patra Wernza mu je baje cesar Viljem poslal svojo čestitko.

Izvoljen dosmrtno.

General Jezusovega reda, kakor se formalno imenuje jezuitska organizacija, se volijo dosmrtno po glavni skupščini tega reda, ki je samostanskega izvora. General jezuitskega reda je znan kot "črni papež".

Pater Wernz je umrl dne 20. avgusta v Rimu, nekaj ur po smrti papeža Pija X. Žalost zaradi vojne je baje pospešila njegovo smrt. Potem je bil pater Pines, pomožni jezuitski general za Francijo, izbran za redovnega glavarja, kar je ostal do sedanje izvolitve.

Pater Ledochowski je bil prej pomožni general za Nemčijo. Nečak je pokojnega kardinala Ledochowskega, prefekta propagande.

Njegov oče grof.

New York, 11. febr. — Cerkevni veščaki tukaj so objavili nocoj nekaj pojavnih glede patra Ledochowskega. Pater Ledochowski se je rodil dne 7. okt. 1866 kot sin grofa Antona Ledochowskega, konjiškega častnika v avstrijski armadi. Rodbina izhaja iz Rusko-Poljskega.

Deček je bil paž ali dvorski plemič v dvoru pokojne avstrijske cesarice Elizabete. Stopil je v noviciat Jezusovega reda v Flarabiesu, Galiciji, dne 24. sept. 1889 in bil posvečen v mašnika meseca junija 1894. Postal je član štaba pisateljev v Ulici Grodzki.

L. 1898. je pater Ledochowski postal superior Grodzke. Dne 21. febr. 1902 je bil imenovan provincialom za Poljsko.

predreti rusko linijo po zajetu iste ob strani. Uradno naznanjajo, da je bilo 26,000 Rusov ujetih.

Novica, da so bili Rusi izgnani iz okrožja Mazurskih jezer, je zelo presenetila Berlin, ker je dolgo vsakdo imel oko posebno obrnjeno na varšavsko bojišče. Podrobnih poročil željno pričakujejo.

Osebe v zaupanju visokih vojaških uradnikov so vedele, da je Von Hindenburg mirno zbral močno armado za prodiranje na Vzhodnem Pruskem. V neuradnih krojih so izjavili, da je bilo osem vojnih zborov skupljenih v to svrhu.

Nemško uradno naznanilo.

Nemško vojno ministrstvo je danes izdalo sledeče naznanilo:

"Cesar je dospel na bojišče ob vzhodnopruski meji. Naša podjetja tamkaj so prisilila Ruse, da so hitro opustili svoje postojanke vzhodno od Mazurskih jezer. Ponekod se bojevanje nadaljuje. Dosedaj je bilo kakih 26,000 mož ujetih. Več nego dvajset topov in trideset strojnih pušk je bilo zaplenjenih. Množine vzete vojne materiala še ni mogoče preceniti."

"Na Poljskem na desnem bregu Vistule so Nemci nadljevali včeraj poročano ofenzivo. Zavzeli so Sierpec in ujeli nekaj sto mož. Na levem bregu Vistule ni nobene izpremembe."

Rusija pričakuje velike bitke.

Petrograd, 12. febr. — Umeknitev ruskih čet iz Vzhodne Prusije na rusko mejo je po izjavi ruskega generalnega štaba pripisati novim ozirni, ki so postali važni, odkar je močna nemška osredotočba na Vzhodnem Pruskem izpremenila lice vojaškega položaja na severni bojni fronti.

Ker odločnost nemških podjetij ob Mazurskih jezerih odstranjuje vsako domnevo, da je to samo eden izmed neštetihih pojavov, ki imajo namen, odvrti pozornost in čete iz glavnega bojišča na Poljskem, in ker je razvidno, da je to začetek dolgotrajnih in velikih podjetij, ki utegnejo sklepčno dokončati borbo na tej fronti, je ruski generalni štab sklenil, da najugodnejšo razvrstitev ruskih čet izvršiti na ruski zemlji.

Bojna fronta ob meji.

Polukrožna sestava ruskih čet, ki se je nedavno raztezala od Mazurskih jezer severno, do Tilsita, je torej zdaj

Rev. John Kranjec zaspal v Gospodu.

Župnik slovenske cerkve sv. Jožefa v Jolietu, Ill., podlegel pljučnici, star 44 let.

MIL. NADŠKOF PRI POGREBU.

Novo šolsko poslopje in župnišče mu ostaneta trajen spomin.

Slavna slovenska župnija sv. Jožefa v Jolietu, Ill., zopet žaluje. Še niso pretekla štiri leta, kar so nam tam daleč v beli Ljubljani pokopali v domači grudi slovenske zemlje nepozabnega ustanovitelja naše fare, Rev. F. S. Šusteršiča, in že smo izgubili tudi njegovega prvega naslednika v dušnem pastirstvu.

Rev. John Kranjec, župnik jolietске slovenske cerkve sv. Jožefa, nadškofijski duhovni svetovavec, duhovni vodja Društva sv. Družine, bivši dvakratni duhovni vodja K. S. K. J., urednik Amerikanskega Slovenceca itd., ni več med živimi. Smrtni angelj je poljubil njegovo blede čelo ter ga vzel na svoje mehke roke in ga odnesel v deželo solnčnjajskih zvišav, "kjer vse lepote in dobrote vzhaja zor". Zadnji petek, dne 12. februarja, na rojstni dan Lincolnov, ob 1. uri 45 minut popoldne je naš dušni pastir po tritedenski hudi boleznimi mirno zaspal v Gospodu. Umrl je v najlepši moški dobi, star še ne 44 let.

Father Kranjec je bil nezavesten skoro osemindeset ur pred svojo smrtjo. V četrtek popoldne je njegov zdravnik, dr. James A. Clyne, opustil vse upanje na njegovo ozdravljenje, in konca je bilo pričakovati vsako uro. Odtedaj mu je življenska moč hitro pojemala.

Že pred Božičem je bil hudo zbolen za revmatizmom, da je moral v bolnišnico sv. Jožefa. Pač je na videz okreval, ali huda bolezen ga je močno oslabil, tako da je novi boleznij, pljučni vnetici, hitreje podlegel.

Dne 22. jan. so se pojavili znaki lahkega prehlada. Naslednje jutro je še maševal, ali potem je moral po zdravnikovem nasvetu v posteljo. Čez nekaj dni je bila njegova bolezen razpoznana kot pljučna vnetica. Bolezen se je zdaj boljšala, zdaj hujskala. Šele sredi zadnjega tedna so zdravniki popolnoma obupali nad njegovim okrevanjem. In v petek je prišla v naše župnišče blede dekla smrt.

Rev. John Plevnik, imenovan oskrbnikom župnije med boleznijo g. župnika Kranjca, je takoj obvestil nadškofa Quigleya o njegovi smrti. Mil. nadškof se bo udeležil pogreba danes v torek dopoldne.

V Rev. J. M. Trunkovi-knjigi "Amerika in Amerikanci" je napisano o pokojniku:

Kranjec John, Rev., rojen dne 22. februarja 1871 v Starem trgu na Dolenskem, dospel v Ameriko 1. 1892, študiral v St. Francis Seminary, Wis., je bil dne 3. julija 1897 posvečen v mašnika ter nastavljen na angleški župniji v Jolietu, Ill. Leto pozneje ga je škof iz Pittsburga poklical tja, da prevzame Slovence, ki so ravno sezidali cerkev. Razmere niso bile ugodne; dve leti je stanoval v zakristiji, potem sezidal župnišče, a čikaški nadškof ga je odpoklical, ker ga je potreboval za Slovence v S. Chicagu in Waukeganu. Nekaj časa je oskrboval Chicago in S. Chicago skupaj, a ni slo; posvetil se je leta 1903 le S. Chicagu, kjer je za 30,000 dolarjev sezidal cer-

kev in župnišče ter v 8 letih odplačal na dolgu 8,000 dolarjev. Po smrti Rev. F. S. Šusteršiča je dobil župnijo Joliet, Ill. —

Kakor znano, je Rev. F. S. Šusteršič umrl v Ljubljani v petek 24. marca 1911. Pri peti sv. maši zadušnici v Jolietu dne 28. marca istega leta, ki jo je pel jolietski dekan Rev. Patrick Dunne, je bil navzoč tudi Most Rev. James E. Quigley, čikaški nadškof, ki je imel angleški govor, a slovensko pridigo je imel Rev. John Kranjec.

Začetkom julija meseca 1911 je mil. nadškof Quigley izbral najstarejšega slovenskega duhovnika v svoji škofiji za stalnega župnika slovenske cerkve sv. Jožefa v Jolietu. To je bil Rev. John Kranjec, slovenski župnik v So. Chicagu.

V nedeljo 16. julija 1911 je Father Kranjec prvič stopil pred jolietске Slovence kot njihov župnik in prvi naslednik nepozabnega ustanovitelja fare. To je bil dan veselja za našo naselbino. Ob 8. uri je bila velika sv. maša z leviti, ki jo je pel novi g. župnik. Asistirala sta mu dotedanji kaplan Rev. Jos. F. Stukel in novi kaplan Rev. Jos. Pollak. Med letom po odhodu Rev. Šusteršiča v Evropo in do nastopa novoimenovanega župnika, t. j. od dne 6. julija 1910 do dne 16. julija 1911 je bil naš namestni župnik Rev. Al. M. Kraschowitz, ki je bil prejšnja tri leta naš kaplan in je bil potem imenovan za župnika slovenske cerkve sv. Jurija v So. Chicagu, dočim je Rev. Stukel odšel kot župnik in Bradley, Ill. Kaplanovali so pozneje pri nas: Rev. Ant. Berk (od 4. sept. 1912 do 13. jul. 1914), Rev. Kelley in sedaj Rev. Jos. Škur.

Med svojim župnikovanjem v Jolietu je Rev. John Kranjec neumorno deloval v nadaljnji razvoj fare. Sezidal je krasno novo šolo, ki je stala \$32,914.45 in njena oprava \$1,335.30. Potem je zgradil prelepo novo župnišče, ki je stalo brez oprave \$13,490.22; staro je bilo določeno za stanovišče naših č.č. solskih sester.

Nadškofijskim duhovnim svetovavcem je bil imenovan konec meseca decembra 1910. Duhovni vodja K. S. K. J. je bil dvakrat, 1906—1908 in 1908—1911, in Društvo sv. Družine si ga je konec lanskega leta izvolilo za svojega prvega duhovnega vodjo. Urednikom Am. Slovenceca je bil izvoljen na seji Slov.-am. Tiskovne Družbe dne 19. januarja 1912.

O pogrebu bomo poročali prihodnjici.

V spomin pokojniku je dolgoletni poslovodja tiskarne A. S. napisal sledeče vrstice:

Rev. Kranjec je bil mož v pravem pomenu besede. Bil je nepremakljiv stebec, če se je šlo za pravico in resnico; on je blagohotno priznal tudi pravice in zahteve drugih.

V ravnateljstvu naše tiskovne družbe je bil izkušen svetovalec — bratroljubljen in prizanesljiv. Kot urednik je bil mož jeklenega prepričanja.

Z njim žgubi slovenski narod v Ameriki, a zlasti jolietška naselbina, silno veliko, česar ni lahko nadomestiti.

Rev. Kranjec — ni umrl — temveč, kakor naš nepozabni Rev. Šusteršič — živi med nami; njegov spomin bo živ in ostal med nami — na veke.

Kar za narod je storil in za svoje rodne brate, to je Njemu izročil, ter odšel v nebeške svate.

Jos. Klepec.

REV. JOHN KRANJEC
ROJEN FEBR. 22, 1871 — UMRL 12. FEBR. 1915

Daszczyński, sociališki član avstrijskega državnega zbora.

Nemčija ponuja Italiji Reko.

Rim, 12. febr. — Neka novičarska agentura objavlja razgovor z neimenovanim državnikom, ki pravi, da je princ von Buelow, nemški posebni poslanec v Rim, ponudil Italiji luko Reko (Fiume) pod pogojem, da se pridruži Avstro-Nemcem ne kasneje nego marca.

Ogreko, je rečeno, se odkoduje za izgubo Reke s prisvojitvijo Srbije in Albanije ter dobi tako izhod v Jadransko morje.

Ponudbo je potrdil baron von Burian, avstro-ogrski minister zunanjih stvari, je rečeno.

Nemške izgube ogromne.

Pariz, 12. febr. — Danes izdano uradno naznanilo vojnega ministrstva poroča popolno izalovljenje nemške ofenzive na Poljskem. Naznanilo se glasi:

"Izjalovljenje zadnjih napadov nemških na Poljskem je videti popolno. "Nemške izgube so brezprimerne. Poroča se, da presegajo 40,000 mož na mrtvih."

(Nadaljevanje na 3. strani.)

Amerikanski Slovenec

Prvi, največji in edini slovenski-katoliški list za slovenske delavce v Ameriki ter Glasilo Družstva sv. Družine. Ustanovljen 1. 1891.

Izdaja ga vsaki Torek in petek SLOVENSKO-AMERIŠKA Tiskovna Družba Inkomp. l. 1899.

v lastnem domu 1006 N. Chicago St. Joliet, Illinois.

Telefoni: Chicago in N. W. 100. Naročnina: Za Združene države na leto...\$2.00 Za Združene države za pol let...\$1.00 Za Evropo na leto...\$3.00 Za Evropo za pol leta...\$1.50 Za Evropo za četrt leta...\$1.00

PLAČUJE SE VNAPREI.

Dopisi in denarne pošiljatve naj se pošiljajo na: AMERIKANSKI SLOVENEK Joliet, Illinois.

Pri spremembi bivališča prosimo naročnike, da nam natančno naznanijo POLEG NOVEGA TUDI STARI NASLOV.

Dopise in novice pričujemo brezplačno; na poročila brez podpisa se ne oziramo. Rokopisi se ne vračajo.

Cenik za oglase pošljemo na prošnjo.

AMERIKANSKI SLOVENEK Established 1891.

Entered as second class matter March 11th, 1913, at the Post Office at Joliet, Ill., under the act of March 3rd, 1879.

The first, largest and only Slovenian Catholic Newspaper for the Slovenian Workingmen in American, and the Official Organ of Holy Family Society.

Published Tuesday and Fridays by the

SLOVENSKO-AMERIŠKA PTG. CO. Incorporated 1899.

Slovenian-American Bldg., Joliet, Ill.

Advertising rates sent on application.

Iz slovenskih naselbin.

Joliet, Ill., 15. febr. — Žalostno je zaklenkal zvon z visokih lin naše cerkve sv. Jožefa zadnji petek popoldne, in kakor blisk se je raznesla po vsem mestu vest, da je Father Kranjec, slovenski župnik, umrl. Že prejšnje dni so se dobri župljani zbirali pred župniščem pričakujoč kake veselje vesti iz bolniške sobe, v kateri je trpel in vzdihal naš dušni pastir v smrtnih težavah. In zlasti naše dobro ženstvo se je skupljalo pred župniščem, a še bolj pa v cerkvi, goreče moleč za ozdravljenje župnikovo. Toda iz župnišča so prihajale samo žalostne vesti, in vedno žalostnejše, dokler se ni končno oglašil mrtvaški zvon. In potem so vsepovsod žalovali vsi dobri ljudje. In prihajali so svojega gospoda kropit in mu še enkrat pogledat v prijazno lice, ki se je tako rado nasmehljalo vsakemu, a je bilo sedaj mrzlo in mrtvo na veke... Pokojni Father Kranjec je nešteto krat izrazil slutnjo, da umre kmalu potem, ko se preseli v novo župnišče. In res je bival šele nekaj dni v njem, ko je zbolel na smrt in umrl... Vsak dan zjutraj, opoldne in zvečer odmeva tužno zvonjenje mrliču. Do večerj je počival na krsti v bolniški sobi; večerj (v nedeljo) popoldne ob polštirih pa so prenesli krsto v cerkev in jo postavili na mrtvaški oder blizu glavnega altara. Vence in svežih rož dohaja vsepolno. Sočutno sožalje je splošno. Pogreb, ki se ga udeležil Most Rev. Quigley, nadškof čičaški, v spremstvu mnogostevilnih čč. gospodov in vseh slovenskih društev jolietških, bo vodil pogrebni zavod A. Nemanich & Sin s pomočjo pogrebnega zavoda J. Težak & Co.

Časi se boljšajo za delavce. American Steel & Wire Co. je danes pomnožila število zaposlenecv v svoji jolietški in rockdalski tovarni za 300 do 400 delavcev ter uvedla tudi ponočni shift. Pravijo, da bosta tovarni zaposlovali s polno paro dne 1. marca.

Med kandidati za komisionerja v mestni upravi pod "commission form of government" je tudi naš rojak g. John Zupančič.

Calumet, Mich., 9. febr. — Po dolgem slabem razmerju delavcev na Calumetu si dovoljujejo poročati, da je C. & H. družba naznanila s prvem februarjem, da prične delati vse dneve. Notica, katere je izdala iz newyorskoga urada, se glasi nekako takole: Po velikem trudu in prizadevanju smo spravili baker na višjo ceno, katera je sedaj 17c funt in radi boljšega odhoda bakra se je sklenilo, da naši delavci delajo vse dni v tednu, kar z

veseljem naznanja glavni uradnik C. & H. Mining Co. 1. februarja 1915.

In res pričelo se je delati s polno paro. Tudi nekoliko nezaposlenih delavcev bo mogoče spraviti na delo. Nemogoče je pa vsem ustreči, ker je bilo dosedaj na Calumetu in okolici brezposelnih tisoč (1000) mož.

Da bode pa tudi vnaprej, kakor tudi dosedaj, C. & H. družba vedno direktno in strogo postopala proti in v vsakih hujšakih in blufarjih in neglede na boljše čase, o tem pričja najbolj dejstvo, da je C. & H. družba 6. februarja odslavila 15 mož, ki so bili že napravljeni za na delo iz Hecla mine.

Zato ni nikoli res, da bi take osebe pripomogle z natančevanjem do tega, da se sedaj dela vse dni. Res pa je, da bi C. & H. družba lahko še vnaprej poslovala samo po 4 dni v tednu neglede na višjo ceno bakra ali iz strahu kake vstaje ali kongresa. (Bolj natančna pojasnila o informaciji si smem pridržati.) Da so bila vsaka pismena obrekovanja te družbe naravnost pretirana, o tem pričajo tukajšnje vdove, katere omenjena družba preskrbuje s stanovanjem, živežem in vsem potrebnim.

Da ni držala C. & H. Co. v temi svojih delavcev, se vidi po tem, ker je ustanovila knjižnico-čitalnico, v kateri dobijo knjige vsi narodi, in večerne šole, v katerih se njihovi delavci uče vsakovrstne obrti ali rokodelstva in druge potrebne reči.

Ravno ko sem končal te stavke, mi pade na pisalno mizo Glas Naroda z dopisom iz Blaine, Ohio, Marija Guna, na kar pojasnjem sledeče: Kakor takrat, tako tudi sedaj resno trdim, kar sem pisal, prilagam pa še tole: Da sem prepričan in trdno informiran, da Vas, gospa M. Guna, je Bog ustvaril za nekaj več med nami Slovenci, in priznati moram, da Vi imate res glavo in tako glavo, da bi se ji lahko trkal z največjim tirolskim kostrunom, zagotovim Vas, da mu jo razbijete. Zadržuje.

Glede Vaše stavke, na katero me pozivljete, vam rečem, da nisem sposoben. Kaj bi moja malenkost proti žarkom, kateri odsevajo iz Vaše jasne osebe? Vrjamej pa, da kompanijom res trda prede, ravno tako kakor je l. 1914 tukajšnjim, in le Vi jih morete rešiti iz zagate, Vi že veste, kako.

Glede Citizens Alliance vam bodi znano, da bi bil res John Gersich lahko pričel poslovati pri tej kompaniji že julija meseca 1913. Ker se je pa hotel pokazati moža, je počakal do prvega maja 1914 in pričel poslovati takrat, ko so pokopali čičaške agente v Duluthu, Lake Superior, Michigan st. Sicer ne mislite, gospa M. Guna, da to pojasnjem radi Vas, ne, ampak radi drugih bravcev. Vi samo prečitajte gornji del tega dopisa, potem pa se ne vtičite v moške reči, ker jih ne umete. Prepričan sem, da se pri Vas dobi dokaz umazane obleke, pojte in jo ocedite, pa boste O. K. po hrbtu in zdravi.

Poročevalec Grsich.

Cannonsburg, Pa., 11. febr. — Dragi mi Am. Slovenec: — Pred nekoliko leti si nam bil neznan tujec v naši naselbini. Nismo te še poznali. Nismo te znali ceniti. Zdaj si pa domač ljubljenski gost. Pridobil si si s svojo odkritostjo mnogo dobrih prijateljev in prijateljic. Le obiskavaj nas še bolj pogostokrat! Pa kamor še ne zahajaj, lepo prosim dobrosrčne rojake, naj ti le do praga pustijo, saj čez prag si bodeš sam s svojo prikupljivostjo pomagal. Saj ti in Ave Maria sta dva zvesta rodoljuba, dva prava kažipotna za slovenski narod v Ameriki, za častno in večno srečo. Vidva imata orožje za obrambo proti zlobnim sovražnikom naše sv. katoliške vere. Le pogumno pristizita sovražnikom peklenko nakano: do tukaj in ne več dalje! Naša sveta dolžnost je vseh, da se potegujemo za dedščino naših očetov. Sram naj bi nas bilo toraj, da bi mi izgubili, kar so naši pradedje stoletje in stoletje goreče ljubili. Kako tudi drugoverci spoštujejo katoliško vero, nam pričja sledeči dogodek: Pred kratkim časom je umrl imovit mož, po veri protestant, v Pittsburgu. V bolnišnici je ležal na smrt bolan. Ko je videl, da se mu je bližala zadnja ura, je poslal v Cannonsburg po domačega duhovnika. Spravil se je z Bogom, prejel je sv. zakramente in umrl je kot katolican. Njegov pogreb se je vršil z veliko častjo v velikanskem sprevodu. To nam je resničen dokaz, da tudi drugoverci se ne stramujejo naše katoliške sv. vere. Pozdravljam vse dobro misleče rojake in rojakinje! Tebi pa, Am. Slovenec, in Ave Maria: neustrašeno naprej — mi smo za vami! Naročnik.

Slovenec Franca Jožefa.

SLIKE IZ VOJNE.

(Iz "Slovenca".)

Božična drevesca na grobovih. — Tajnostna luč.

Ob grobu huzarskega polkovnika Mohra stoji častnik odkritih glav in ganjeni gledajo, kako je velika ljubezna ta grob okrasila. Obdaja ga široka, štirivogelata lesena ograja; zvesti huzarji so svojem polkovniku iz desk napravili prav nagrobni spomenik. Velika napisna deska obsega njegovo ime, službeni čin, uvrstitev in dan njegove junaške smrti. Napis čiti sotor iz smrečja. Tudi grob pokriva božična drevesca in jelkine vejice. Poleg je grob ritmojstra pl. Szantay, tudi bogato okrašen z božičnimi drevesci. Pod jelkami na griču pri Limanovi leže dragocena božična darila.

Nazajgrede mi je pripovedoval neki stotnik, ki je z nami obiskal omenjena grobova, o častniških pogrebnih na bojnem polju. V pero mi je narekoval naslednji dogodek, ki ga je bil sam doživel začetkom vojne:

Začetkom septembra smo se borili v okolici Falkenstein in Einsiedla v Galiciji. Kraj ležita nekje blizu Lvova. 8. septembra je polk napadel Ruse, ki so bili v Einsiedlu, vendar v kraj sam ni mogel prodrati. V tem boju je padel ogrski častnik, nadporočnik Sinsky. Častnikom je bilo neizmerno hudo, da niso mogli svojemu tovarišu izkazati vsaj zadnje ljubezni in pokopati njegovega trupla, ki ga nikjer niso mogli najti.

Isto noč je bilo sklicano možstvo nadporočnika in neki častnik jih je ogovoril: "Fantje, kdo bi se upal iti z malo četo še nocojšnjo noč do va-

si in poiskati truplo našega ubogega nadporočnika?" Vojaki so bili takoj pripravljeni. Mala četa je odšla kot patrola in se šele proti jutru vrnila vsa izmučena. Kljub vsemu trudu in prizadevanju nadporočnika niso našli. Častniki so sedaj opustili misel, da bi pokopali svojega tovariša. Najbrže so ga že bili pokopali Rusi. Prihodnji dan v noči od 9. na 10. septembra je polk dobil povelje, da Einsiedel z naskokom osvoji. Proti polnoči smo izvedli naskov in vrgli Ruse iz vasi. Sovražnik se je umaknil daleč nazaj, polk pa je imel ostati čez noč v vasi.

S svojimi tovariši se odpravim skozi vas. Noč je temna, da se ne vidi pedit pred seboj. Vas je kakor izumrla, vede hiše prazne, vsa okna temna, nikjer žive duše. Na glavni cesti rišejo v temo bele pike le častniške električne žepne svetilke. Svetilke so kakor vešče, častniki imajo v rokah pripravljene revolverje.

Ko gremo tako po cesti, se nam zdi, kakor bi v nekem oddaljenem oknu svetila luč. Naši ne morejo biti, ker v ono smer še niso bili prodrli. So-li morda prebivalci? Nemogoče. Od tu so že davno vsi pobegnili in odgnali celo živino. Biti morajo edinole Rusi, morda mala, zaostala četa. Takoj poskrbimo za kritje in se z revolverji v kah, možstvo v rojni črti, tiho in previdno bližamo razsvetljenemu oknu. Blizamo se bolj in bolj. Čudno se nam zdi, da je luč tako močna; to mora biti več nego navadna luč, a požar tudi ni.

Po prstih dospemo do okna in pogledamo skozenj. Bila je velika soba — morda šolska soba, morda urad. Na sredi velik, črn pregrnen oder, okrašen s šopki jesenskih cvetk, krog odra pa šest debelih, gorečih sveč. Med svečami na odru: nadporočnik Sinsky. Rusi so mu izkazali to zadnjo čast. Nikjer v hiši žive duše. Cela vas kakor izumrla, prazna, črna. V celem velikem obrezljudenem kraju, v črnotemni, gluhi noči, med molčecimi gotami in dolinami leži sredi med šestimi ruskimi cerkvenimi svečami ogrski častnik. Njegova gola sablja je položena čez njegove prsi.

Živ zakopan in rešen.

Neki ranjenec z južnega bojišča nam pripoveduje sledeče: Ob neki priliki se je zgodilo, da smo celi dan ležali in počivali, ako se to more imenovati počitek na mokrih tleh in mrazu, in strelskem jarku. Ker ni bilo ta dan nobenega boja in streljanja, so postali fantje korajžni, pa so pričeli po dva in dva lezti na nezavarovanih travnikih, da se malo pretegnejo in z gibanjem ogrejejo, ker so bili že siti ležanja v jarkih. Tako se je tudi naš stotnik, močan, ličan, splazil iz svoje luknje in se pričel sprehajati po travniku, kakor da je na dvorišču domače vojašnice. Čez malo časa sta bila pri njem tudi poročnik in praporščak. Kadilo so in se pogovarjali in postajali. "Med tem je prišel naš bataljonski trobentač — gospod pihac — kakor so ga fantje imenovali, da naznani nekaj našemu stotniku. Trobentač se dobro ne izreče besed "pomižno javljam" ko nekaj zažvižga z dobro nam znanim žvižgom in udari na zemljo dva koraka daleč od njih. Sovražni šrapnel je padel kakor strela iz jasne neba. Zemlja se je zakadila. Od cele družbe, ki je bila pri stotniku, nismo videli iz jarka nobenega več. Že smo mislili, da je šrapnel vse skupaj raztrgal na kose. Nekaj fantov skoči iz jarkov in gre bližje, da bi zbrali vsaj ostanke tako strašno ponesrečenih častnikov. Med tem pa nesreča ni bila tako velika. Fantje še niso dobro prišli do onega kraja in že so zagledali poročnika, kako ravno stoji in otepava s sebe zemljo, praporščak je tudi pokleknil in si brisal lice, a bataljonski trobentač je sezul čevljev, potlačil v njega gornji del trobente, da tako izpiha iz nje pesek, a da se ona ne oglašja. Samo stotnika nismo videli nikjer. Izgubil je, kakor bi ga odnesel veter ali požrta zemlja. Ker ni bilo o njem nobenega sledu, so pričeli fantje pregledovati in preiskavati vsled eksplozije šrapnela razrito zemljo. In glej: Bataljonski trobentač zapazi naenkrat stotnikovo peto z ostrogo. Vsi skupaj so sedaj pričeli riti kakor krt po zemlji in čez par minut so odkopali našega junaškega stotnika in na veliko veselje so zapazili, da mu žila še bije. Nato so ga odnesli v njegovo luknjo, mu odpeli ovrtnik ter dali malo vode in žganja. Kmalu je prišel stotnik k zavesti. "Nič, nič, fantje, omotilo me je, podrla in zasulo, a sedaj je vse dobro!" je rekel stotnik in si pogladil svoje velike brke. "A sedaj pa zopet vsak na svoj prostor, da ne bode zopet kakega presenečenja!" je zapovedal stotnik in obrnivši se proti poročniku rekel: "No, jaz morem v resnici reči, da sem bil živ zakopan."

Rusi se dajo mirno ujeti.

Vojak A. J. od Sv. Križa na Murškem polju, je pisal svojim staršem sledeče pismo:

Nekaj od naših si je hodilo predvečer od ruskih vojakov krompirja "izposoditi", imajo ga namreč od nas mnogo zakopanega. Pri tem so ujeli naši pet Rusov. Kakor se mi zdi, se namreč Rusi dajo ujeti. Kakor pravijo infanteristi, ki vsaki četrti dan grejo na stražo, pridejo avstrijske in ruske patrolje zelo blizu skupaj in pri tem se čisto mirno pogovarjajo. Naš vojak Rusu postreže s cigaretami, oni

si in poiskati truplo našega ubogega nadporočnika?"

Vojaki so bili takoj pripravljeni. Mala četa je odšla kot patrola in se šele proti jutru vrnila vsa izmučena. Kljub vsemu trudu in prizadevanju nadporočnika niso našli. Častniki so sedaj opustili misel, da bi pokopali svojega tovariša. Najbrže so ga že bili pokopali Rusi. Prihodnji dan v noči od 9. na 10. septembra je polk dobil povelje, da Einsiedel z naskokom osvoji. Proti polnoči smo izvedli naskov in vrgli Ruse iz vasi. Sovražnik se je umaknil daleč nazaj, polk pa je imel ostati čez noč v vasi.

S svojimi tovariši se odpravim skozi vas. Noč je temna, da se ne vidi pedit pred seboj. Vas je kakor izumrla, vede hiše prazne, vsa okna temna, nikjer žive duše. Na glavni cesti rišejo v temo bele pike le častniške električne žepne svetilke. Svetilke so kakor vešče, častniki imajo v rokah pripravljene revolverje.

Ko gremo tako po cesti, se nam zdi, kakor bi v nekem oddaljenem oknu svetila luč. Naši ne morejo biti, ker v ono smer še niso bili prodrli. So-li morda prebivalci? Nemogoče. Od tu so že davno vsi pobegnili in odgnali celo živino. Biti morajo edinole Rusi, morda mala, zaostala četa. Takoj poskrbimo za kritje in se z revolverji v kah, možstvo v rojni črti, tiho in previdno bližamo razsvetljenemu oknu. Blizamo se bolj in bolj. Čudno se nam zdi, da je luč tako močna; to mora biti več nego navadna luč, a požar tudi ni.

Živ zakopan in rešen.

Neki ranjenec z južnega bojišča nam pripoveduje sledeče: Ob neki priliki se je zgodilo, da smo celi dan ležali in počivali, ako se to more imenovati počitek na mokrih tleh in mrazu, in strelskem jarku. Ker ni bilo ta dan nobenega boja in streljanja, so postali fantje korajžni, pa so pričeli po dva in dva lezti na nezavarovanih travnikih, da se malo pretegnejo in z gibanjem ogrejejo, ker so bili že siti ležanja v jarkih. Tako se je tudi naš stotnik, močan, ličan, splazil iz svoje luknje in se pričel sprehajati po travniku, kakor da je na dvorišču domače vojašnice. Čez malo časa sta bila pri njem tudi poročnik in praporščak. Kadilo so in se pogovarjali in postajali. "Med tem je prišel naš bataljonski trobentač — gospod pihac — kakor so ga fantje imenovali, da naznani nekaj našemu stotniku. Trobentač se dobro ne izreče besed "pomižno javljam" ko nekaj zažvižga z dobro nam znanim žvižgom in udari na zemljo dva koraka daleč od njih. Sovražni šrapnel je padel kakor strela iz jasne neba. Zemlja se je zakadila. Od cele družbe, ki je bila pri stotniku, nismo videli iz jarka nobenega več. Že smo mislili, da je šrapnel vse skupaj raztrgal na kose. Nekaj fantov skoči iz jarkov in gre bližje, da bi zbrali vsaj ostanke tako strašno ponesrečenih častnikov. Med tem pa nesreča ni bila tako velika. Fantje še niso dobro prišli do onega kraja in že so zagledali poročnika, kako ravno stoji in otepava s sebe zemljo, praporščak je tudi pokleknil in si brisal lice, a bataljonski trobentač je sezul čevljev, potlačil v njega gornji del trobente, da tako izpiha iz nje pesek, a da se ona ne oglašja. Samo stotnika nismo videli nikjer. Izgubil je, kakor bi ga odnesel veter ali požrta zemlja. Ker ni bilo o njem nobenega sledu, so pričeli fantje pregledovati in preiskavati vsled eksplozije šrapnela razrito zemljo. In glej: Bataljonski trobentač zapazi naenkrat stotnikovo peto z ostrogo. Vsi skupaj so sedaj pričeli riti kakor krt po zemlji in čez par minut so odkopali našega junaškega stotnika in na veliko veselje so zapazili, da mu žila še bije. Nato so ga odnesli v njegovo luknjo, mu odpeli ovrtnik ter dali malo vode in žganja. Kmalu je prišel stotnik k zavesti. "Nič, nič, fantje, omotilo me je, podrla in zasulo, a sedaj je vse dobro!" je rekel stotnik in si pogladil svoje velike brke. "A sedaj pa zopet vsak na svoj prostor, da ne bode zopet kakega presenečenja!" je zapovedal stotnik in obrnivši se proti poročniku rekel: "No, jaz morem v resnici reči, da sem bil živ zakopan."

Rusi se dajo mirno ujeti.

Vojak A. J. od Sv. Križa na Murškem polju, je pisal svojim staršem sledeče pismo:

Nekaj od naših si je hodilo predvečer od ruskih vojakov krompirja "izposoditi", imajo ga namreč od nas mnogo zakopanega. Pri tem so ujeli naši pet Rusov. Kakor se mi zdi, se namreč Rusi dajo ujeti. Kakor pravijo infanteristi, ki vsaki četrti dan grejo na stražo, pridejo avstrijske in ruske patrolje zelo blizu skupaj in pri tem se čisto mirno pogovarjajo. Naš vojak Rusu postreže s cigaretami, oni

pa mu da rozeto raz kapo, ali pa gre kar z našimi v naš tabor.

Poročni prstan mu rešil življenje.

Vojak 2. bavarskega pešpolka, ki ima na Beneških ogrskega obmejnega kraja naslednje poročilo: Prvi božični praznik so nas poslali v vaško cerkev. Cerkev, moderna, električno razsvetljena zgradba je bila polna vojaštva od navadnega vojaka pa do najvišjih častnikov. Poročevalec je šel v spremstvu dr. Gluecka na kor, da bi bolje videl. Lahko si je misliti, kako prijetno sta bila presenečena, ko sta stopivša v cerkev zaslišala iz vojaških ust mile domače glasove. Še večje pa je bilo njuno presenečenje, ko sta dospela na kor. Orglal ni nihče drugi nego bivši češki najvišji deželni maršal knez Lobkowitz, in sicer v resnici ne slabo. Po povzdigovanju je knežji organist intoniral slavnostni božični koral, ki so ga

Knez Lobkowitz kot organist.

Praga, 3. januarja. "Venkov" pripoveduje iz nekega ogrskega obmejnega kraja naslednje poročilo: Prvi božični praznik so nas poslali v vaško cerkev. Cerkev, moderna, električno razsvetljena zgradba je bila polna vojaštva od navadnega vojaka pa do najvišjih častnikov. Poročevalec je šel v spremstvu dr. Gluecka na kor, da bi bolje videl. Lahko si je misliti, kako prijetno sta bila presenečena, ko sta stopivša v cerkev zaslišala iz vojaških ust mile domače glasove. Še večje pa je bilo njuno presenečenje, ko sta dospela na kor. Orglal ni nihče drugi nego bivši češki najvišji deželni maršal knez Lobkowitz, in sicer v resnici ne slabo. Po povzdigovanju je knežji organist intoniral slavnostni božični koral, ki so ga

pelj vojak. To je bilo neizrečno ljubko in domače. Koncem službe bojuje se je pela cesarska pesem. Med vsa mašo je nadporočnik knez Lobkowitz prejel sv. obhajilo. Ko smo po vsa maši prišli na svoja stanovanja, smo se po zaslugi prijateljev v domovinah lahko obilo okrepčali.

DRUGI IN TRETJI ZVEZEK IMENIKA

padlih, ranjenih in vjetih naših vojakov v sedanjih evropski vojski.

Sestavljen po izvirnih poročilih vojnega ministrstva s ozirom na tretji zborni poveljstvo (corps) pri katerem službujejo izključno skoraj sami Slovenci. Tu so navedeni vojak ljubljanskega, spodnje-štajerskega, spodnje-koroškega, tržaškega i. t. d. pešpolka; naših lovskih bataljonov, dragonskega in domobranskih polkov; Slovenci drugih oddelkov in vojne mornarice, skupno nad 4000 imen. Vkupno je dodaj navedenih nad 5000 ponesrečenecv v vojski. Pri nekaterih vjetih je navedeno, kje se nahajajo v vjetništvu a pri nekaterih padlih naveden je celo grob, kjer so pokopani.

Cena za 2. in 3. zvezek je 35 centov, za vse tri do zdaj izšle zvezke, ki obsegajo 200 strani, pa samo 50 centov. Naročila in denar pošljite na:

FELIX M. DOLINAR 45 Vesey St., Dept. S. New York. Kdo želi razprodajati imenike, naj piše po pogoje. Imo—ev. is.

Jadranska Banka

Popolnoma vplačena glavica 8,000,000 kron. Prihranki 780,000 kron.

Glavni urad: TRST.

Podružnice na Dunaju, Dubrovniku, Kotoru, Ljubljani, Metkoviću, Opuzju, Šibeniku, Spljetu in Zadru.

Priporočja se za vse bančne posle.

Sprejema denarne vloge in jih obrestuje, kupuje in prodaje vrednostne papirje in daje informacije vseh vrst.

Prevzema mesjice, dokumente in tirjatve za Avstro-Ogrsko, Bosno in Hercegovino, Albanijo, Črno goro, Grško, Rumunijo, Srbijo, Turčijo i. t. d. — BRZOJAVNI NASLOV: JADRANSKA.

Buchanan-Daley Co.

Desplaines and Allen Sts. JOLIET, ILLINOIS

Les za Stavbe in Premog

Največja zaloga v mestu

PREDNO NAROČITE DOBITE NAŠO CENO

TELEFONI 597

Square Deal Vsakemu

Prvi in edini slovenski pogrebniški zavod

Ustanovljen 1. 1895.

Anton Nemanich in Sin

1002 N. Chicago Street

Konjušniica na 205-207 Ohio St., Joliet, Ill.

Priporočja slavnemu občinstvu svoj zavod, ki je eden največjih v mestu; ima lastno zasebno ambulanco, ki je najlepša v Jolietu in mrtvaške vozove in kočije.

Na pozive se posluži vsak čas ponoči in podnevu.

Kadar rabite kaj v naši stroki se oglašite ali telefonajte. Chicago

tel. 2575 in N. W. 344.

Naši hroščiči in vni delavci so Slovenci.

Društvo sv. Družine

(HOLY FAMILY SOCIETY)
 V ZVEDENIH DRŽAVAH SEVERNE AMERIKE.
 Ustanovljeno 29. nov. 1914. Sedež: Joliet, Ill.
 ODBOR:
 Predsednik..... George Stonich, 818 N. Chicago St.
 Podpredsednik..... Stephen Kukar, 1210 N. Broadway
 Tajnik..... Joseph Klepec, 1006 N. Chicago St.
 Zapisnikar..... Anton Nemanich, Jr., 1000 N. Chicago St.
 Blagajnik..... John Petric, 209 Indiana St.
 Reditelj..... Frank Koojan, 907 N. Bluff St.
 NADZORNIKI:
 Anton Sraj, Jr., 1109 N. Broadway
 Nicholas J. Vranichar, 1215 Summit St.
 Jos. M. Grill, 1908 N. Broadway
 Glasilo: Amerikanski Slovencec.

Geslo: "Vse za vero, dom in narod."

Ta organizacija sprejema v svojo sredo može, žene, dekleta in mladeniče iz vseh krajev v Zdr. državah, itd., ki so slovenske narodnosti in kat. prepričanja od 16. do 55. leta. Izplačuje smrtno zavarovalnino in bolniško podporo izplačujejo Podružnice po najmanj \$1 (en dolar) za vsak delavni dan. Vsaka slovenska katoliška družina se naj vpiše v Društvo sv. Družine, ker naša pesem peva: "Kjer so sv. Jožef, Jezus in Marija, tam bodi tudi naša kompanija." Vsaka taka družina naj bi bila mala Podružnica D. S. D., katere predsednik in blagajnik naj bi bil hišni oče ali mati.

Vsi dopisi, pisma in denarne pošiljave, se naj blagovoljivo nasloviti na tajnika.

KRASEN STENSKI KOVAKAR DRUŠTVA SV. DRUŽINE

pošljemo vsakemu rojaku in rojakinji, če nam pošlje 5c (pet centov) v znak, kar pokrije poštnino itd. Pišite ponj na tajnika: Jos. Klepec, Joliet, Ill.

IZ STARE DOMOVINE.

KRANJSKO.

— Vojni kurat č. g. R. Zajc piše dne 24. decembra: Danes je sveti večer. Zopet smo bili cel dan na potu. Ravno smo prišli v neko malo vasico v hribovih. Tu nam je učitelj odstopil eno sobico za nas 7 oseb. Drugega pohištva ni kakor ena slaba miza in dve stoliški klopi. Ure gre že proti 8 zvečer. Čakamo na kuharja, da nam kaj skuha, a še bolj željno na kako pošto. Res, ob pol 10. zvečer dobimo nekaj pošte, katero nam je prinesel jezdec kot božično darilo. Prejel sem karto od očeta in od Vas vseh. Me je zelo veselilo. Sicer nam je sveti večer potekel mirno, a žalostno. Imeli smo močnatno jed in malo vina. Potem smo močnatno jed in malo vina. Potem smo šli spat na tla, kjer so nas na vso vso moč nadlegovale miši in drugi mrčosi, kakor vedno in povsod v teh krajih. Snega ni več, a grozno blato. Sedaj smo že 4 mesece zunaj, a na enem mestu smo bili samo dvakrat po 14 dni, sicer vedno potujemo. Pridemo le v mgle vasice, kjer je vse razdrto in vse umazano. Komaj kam pridemo, dobimo že povelje zopet oditi, blizu in daleč grme topovi. Ob cestah leže mrtvi konji, vojaška obleka in municija. Srečamo begunce, cele družine, ki se ali vračajo, ali pa beže žalostni in sestradani. Najgroznejše pa je, kadar imamo opraviti s težko ranjenimi. Kako ti jokajo in ječe. Jaz sam mislim še 4 mesece in se vrnemo, če je božja volja. Cudi mše, da sem še prav zdrav. Parkrat sem se prehladil, pa v par dneh zopet pozdravil. Želim Vam in vsem prav srečno novo leto. Bog dal, da se v novem letu povrnejo tako zaželjeni mirni časi. Kako bomo zopet veseli, ko se po težkih urah zopet snidemo.

— Samostan kartuzijancev v Pletarjah je podpisal 10,000 K vojnega posojila.

— Iz ruskega ujetništva je pisal pismo v Ljubljano g. adjunkt deželne prisilne delavnice Kazimir Mulaček. Piše iz Kijeva ter sporoča, da je bil 17. novembra z drugimi častniki vred ponoči od Rusov ujet. Popolnoma zdrav je in neranjen. Kam jih peljejo, mu ni znano, najbrže v Sibirijo. Pismo ima datum 25. novembra.

— Dohod ranjencev v Ljubljano. "Laibacher Zeitung" z dne 17. dec. poroča: Sinoči ob pol 10. uri je došel v Ljubljano poseben vlak, ki je pripeljal 903 ranjence, ki so bili ranjeni južno in za Belgradom. Ranjenci so došli deloma naravnost z bojišča, deloma so pa že bili v bolnišnici v Belgradu. V Ljubljani je ostalo 48 težko in 74 lahko ranjenih vojakov, ostali so se peljali v Trbiž. Med ranjenci je bilo pet častnikov, med njimi neki težko ranjeni major. Tega so prepeljali v "Leoninum", ostale pa v belgijsko vojašnico.

— Nekoliko iz sedanje kronike črnovrške. S Črnege vrha nad Idrijo: Kolikor je pisu znano, so odšli po štirje bratje pri Erjavčevih iz Lomov št. 7 in pri Čukovih v Mrzlem logu št. 3. — Za ranami, ki jih je dobil na severnem bojišču, je umrl Andrej Čuk s Črnege vrha v bolnišnici v Kremenu. Na bojišču in v bolnišnici v Kremenu je služil pri 5. dragonskem polku. Radi boleznij, ki jo je dobil na severnem bojišču, je našel smrt pod domačo streho. Prav ta dan je došla uradna vest, da je dal življenje za domovino tudi Franc Čuk iz Lomov št. 18. V seznanju nez Rudolf iz Lomov št. 17, odbornik absolutne kmetijske šole na Grmu in Franc Žgavec iz Lomov št. 33. Vendar se pa za zadnja dva kot še za več drugih, od katerih ni nobenega pisa-

nja, ne ve, kaj je z njimi. — Iz ruskega ujetništva je pisal že za mrtvega proglasil Anton Gostiša iz Zadloga št. 16. Na poizvedovalni dopisnici, ki je rajžala po pošti 14 dni z Dunaja v Črni vrh, s katero se je po omenjenem vprašalo, se izve, da se nahaja v istem ujetništvu tudi Karol Gostiša s Črnege vrha. — Imena ranjenih in obolelih ne naštevamo, ker bi zavzeli preveč prostora. — Janez Kavčič iz Zadloga št. 43 je prišel že drugič ranjen domov. — V službi za domovino so se odlikovale tudi članice Marijine družbe, ki so na iniciativno gospoda župnika nabrale mnogo volne in perila za vojake na bojnem polju.

— Podružnica "Rdečega križa", Jelenice je zbrala skupaj 5799 K 80 vin. od tega 5676 K 10 vin. v gotovini, 123 K 70 vin. v blagu. Zbirališču Ljubljana je poslala podružnica dne 30. novembra 420 zavojev po 3 K vrednosti kot božična darila za vojake na bojnem polju. V ta namen je bilo nabranih 666 K v gotovini, ostalo pa je darovala podružnica in zbirališče Koroska Bela: po raznih tvrdkah in privatnih osebah, ki so darovale v blagu.

— V Št. Petru na Krasu je damski komite z izredno pridnostjo nabral precejšno vsoto za nakup volne in drugega blaga za napravo tople obleke našim vojakom. Dela (nad 400 različnih predmetov) so izvršile nekatere šempeterske dame, dekleta in učence ljudske šole.

— Dohod novih 511 ranjencev in bolnih vojakov v Ljubljano. Dne 15. dec. ponoči se je pripeljal v Ljubljano zopet 511 ranjencev, večinoma Mažarov, Slovkov in Nemcev. 170 so jih odpeljali v garnizijsko bolnico, 123 v infanterijsko vojašnico, 148 v licej in 70 v obrtno šolo. Mnogo vojakov ima ozeblino. Ranjenci in bolniki so se pripeljali z dolgim posebnim vlakom. En del vlaka je ostal tu drugi del vlaka se je pa odpeljal v Trst.

— Proti vabljenju ranjencev v gostilne. Od c. kr. štacijskega poveljstva v Ljubljani: Občinstvo je je bogatimi darovi na velikodušen način udeleževalo akcije za preskrbo bolnih in ranjenih vojakov, ki so prihajali z bojišč, in sicer tudi manj premožni sloji. Za ta plemeniti dokaz njegovega dobrega srca vedo prebivalstvu vsi vojaški krogi najtoplejšo hvalo. Z obžalovanjem se pa mora konstatirati, da se je ponovno zgodilo, da so posamezniki ranjeno ali bolno moštvo povabili v pivovarne in vinarne, kjer se potem dar posameznika pomnoži z darovi drugih gostov in posledica je ta, da se na ta način povabljeni vojak močno opije. Saj je splošno znano, da obilno življenje alkohola bistveno zmanjša sposobnost in odporno silo, in pogoščeni vojak ne le, da je večinoma strogo kaznovan, marveč je tudi oškodovan na zdravju, ker se zakasni njegovo okrevanje. S tem je pa neposredno oškodovana tudi armada. Zato se obračamo na prebivalstvo z nujno prošnjo, da v bodoče brezpogojno opusti tako pogoščevanje moštva.

— Ljubljanska tlakarina odpravljena. Z velikim zadovoljstvom je izvedela ljubljanska okolica, pa tudi večina ljubljanskega prebivalstva, da se od novega leta naprej na ljubljanskih mitnicah ne sme več pobirati takozvana tlakarina. Poprej se je pobiralo od vsake vpržene živali po 8 vin., od vsake gnane živine pa po 4 vin. Ta pravica mestne občine je veljala samo do 31. grudnia 1914. Prošnja mestne občine za podaljšanje te pravice je bila od vlade odklonjena iz tega vzroka, ker ima po novem cestnem zakonu to pravico samo deželni zbor, pa tudi ne sam, ampak treba bi bilo od cesarja potrjenega deželnega zakona. Prošnja mestne občine, da bi namesto deželnega zbora kar deželni odbor to podaljšanje sklenil, je deželni odbor pod-

predstvom dež. glavarja dr. Šusteršiča odklonil, ker po jasnih določbah dež. reda ni opravičen sklepati deželnih zakonov ali sklepov, ki pristojajo deželnemu zboru nadomeščati s svojimi sklepi, najmanj v zadevi, kjer se gre za važne narodnogospodarske koristi okoliščinskih kmetičkih občin in velikega dela ljubljanskega prebivalstva. Odslej je vožnja v Ljubljano in iz Ljubljane po vseh cestah prosta; odpravljena je starovetna, nadležna prometna ovira. — Na mitnicah se sme pobirati le še užitnina.

— Umrla so v Ljubljani: Fran Oblak, trgovec, 71 let. — Ivan Zupančič, sin mitniškega paznika, 2 dni. — Stanok Brajer, rejenc, 5 tednov. — Ivan Janežič, mesarjev sin, 8 dni. — Frančiška Papež, delavčeva vdova, 58 let.

— Umrla je dne 17. dec. na Poljanem nasipu št. 10 gospa Marija Umberger, v Ljubljani splošno spoštovana dolgoletna gostilničarka "Pri kolovratarju" in "Pri lipi".

— Umrla so v Ljubljani: Gabriel Gross, dinar, 40 let. — Alojzij Anžlovar, rejenc, 21 dni. — Stefan Perz, bivši steklar, 42 let. — Bogomila Kralj, rejenka, 4 dni.

— Še mnogo obeta. Vinko Luštrek iz Št. Vida nad Ljubljano je šele 19 let star, pa ga že poznajo razna sodišča, kaznilnica v Mariboru in prisilna delavnica mu je prišla sedaj na vrsto. Fant je svojo "kariero" začel z goljufijo. Pritepel se je k nekemu posestniku in mu natvezil, da je knežji sin, da se pa je izgubil in ga njegov bogati oče — knez že išče in bo vse dal, samo da ga najde. Kmetič se mu je vsedel na te litanice ter mu dajal denar, hrano in stanovanje. Ko mu je pa odšel nekoč 80 kron, je plemenitaš izginil. Zato je dobil mesec dni zapora. To ga pa ni poboljšalo. Kmalu zopet, ko je bil prost, je izmaknil nekaj stotakov, za kar so mu naložili na grbo 7 mesecev in ko je bil zopet te prestal, je v Radovljici ukradel 1600 K, katere je na Ogrskem v kratkem zadihal, a ko je bil nato prijet, je dobil pri ljubljanskem sodišču 1 leto zapora, katerega je prestal v kaznilnici v Mariboru za nameček pa še prisilno delavnico, v katero so ga 15. dec. oditrali. Pa mislite, da je malopridnež sklenil poboljšati se? Nasprotno. Svojemu znancu je pred slovesom pravil, da komaj čaka, da bi bil zopet prost in to zato, da bo zopet kjer "sunil" par tisočakov. Znanec, pošten fant, ga je potolažil, da, če bo tako delal, pride še na vislice.

— Izpred sodišča. Strah cerkvenih nabiralnikov. Matija Mladenčič, 30 let star, iz Kastve, delavec brez stalnega bivališča, je kot prisiljenec dne 2. septembra t. l. iz ljubljanske prisilne delavnice pobegnil; klatil se je po gozdovih in po hišah berčali. Če se mu je nudila prilika, je udiral v cerkve in kapelice in praznil nabiralnike, zlasti v kamniškem okraju. Obiskal je pa tudi pastirske planinske kočice. Tako je na Kamniškem Sedlu vzel pastirju Francetu Plahutniku iz kočice 2 kg slanine in kruha, pastirju Alojziju Burji pa sukunjo, 2 kg slanine, kruha in sira. Od Kamniškega Sedla ga je vodila pot na Korosko; tam je železniškemu delavcu iz zaprte kočice izmaknil hlače, žepno uro z verižico in nekaj kruha. Kmalu po tej tatvini je bil zasačen. Ker je pa bil že petkrat kaznovan, je obsojen na tri leta težke ječe.

— Kaznovano bogokletje. Matevž Lukan, 64 let star, pristojen v Mošnje, delavec brez stalnega bivališča, je bil že 31krat zaradi raznih deliktov predkaznovan. Dne 25. okt. se je obdolženc v Kobalovi gostilni v Vrhpolju sprl v dvema delavcema, kar je dalo povod, da so se na cesti stekli. Tudi Lukan je bil nekaj tepen; a pri tej priliki mu je zmanjkalo nekaj denarja. To ga je tako razjezilo, da je začel Boga in Mater božjo na ostuden način preklinjati. Sodišče mu je naložilo za kazen dve leti težke ječe.

— Tatica v zavodu sv. Marte. Marta Zupančič, 19 let stara služkinja, pristojna v Kanderše, je tatvini podvržena; deklet je bilo zaradi tega že opetovano kaznovano. Nekaj dni potem, ko je bila prišla iz zapora, se je zglašila v zavodu sv. Marte, kjer je ostala pet dni. Polcija je dognala, da je sedmim dekletom izmaknila obleko in nekaj gotovine v skupni vrednosti 110 K. Obsojena je bila na 14 mesecev težke ječe.

— Hranilna knjižica ga je izdala. Maks Rozman, 19 let star, pekovski pomočnik iz Ljubljane, je kljub svoji mladosti tujemu imetju zelo nevaran. Ko je meseca oktobra l. 1913. prestal enoletno ječo, se je podal v Trst, ker se je seznanil s slaboumnim, a zelo nevarnim tatom Florijanom Vrhuncem. Letos meseca avgusta sta prišla v Kranj. Kradla sta v Jami pri Kranju, v Podbrezju, v Bitnjah in v Nomenju. V Ljubljani sta mimogrede ukradla nekemu posejilniškemu uradniku 100 K vredno kolo. V Nomenju je vzel Rozman iz hiše Jožefa Kogoj hranilno knjižico, na kateri je bilo 4453 K 31 vin., misleč, da je kak notes. Ko je pa zunaj vasi knjižico natančneje pogledal, jo je vrgel proč. To ju je izdalo. Ravno pred nameravnim odhodom z vlakom so ju aretirali. Vrhunca zaradi slaboumnosti niso mogli obtožiti, Rozmana je pa sodišče obsodilo na poldrugo let otežke ječe.

— Deželnemu odboru je došel naslednji dopis: Štacijsko poveljstvo v

Ljubljani se usoja v imenu vseh vojaških oseb izreči visokemu deželnemu odboru prisrčno zahvalo za odmeno in pregljivo priredbo posebnega grobišča našim padlim junakom ter za prečestljivo svečanost vseh vernih duš dan. O tem domoljubnem činu se je sporočilo c. in kr. vojaškemu poveljstvu v Gradcu.

— Naš rojak Srečko Kumar v Lipskem. Iz vposlanih programov in kritik posnema "Slovenec", da je imel naš rojak Srečko Kumar, učenec profesorja Josipa Pembaura, sedaj nameščen pri "Dr. Seibels Musikunterricht" v Lipskem kot učitelj klavirja, pri prvem javnem nastopu zelo lep uspeh. Dnevniška kritika poudarja, da je bilo izvajanje "na stopnji visoke umetniške popolnosti". V domovini za nadarjenega Slovenca ni prostora.

ŠTAJARSKO

— 25 let poslanec. Štajerski državni in deželni poslanec Hagenhofer je te dni praznoval 25letnico, odkar je poslanec.

PRIMORSKO.

— Pametna beseda. V tržaški "Edinosti" čitamo: "Ni nam prijetno, da moramo govoriti o tej stvari, toda ker dotičniki sami le ne uvidevajo neumnosti svojih zahtev napram listu in to celo v takih težkih časih, kakor jih preživljamo pravkar, naj jim povemo tu javno in to kar najodločneje, da pod nobenim pogojem ne sprejemamo v uredniškem delu lista reklamnih vesti za razne plesne vaje in druge podobne norčije. Kdor posebno v sedanjih časih prireja take zabave in jim hoče iskati posetnikov, ki imajo zanje smisla, časa in denarja, naj dela to potom plačanih oglasov, ne pa z vestmi, ki jih pošilja uredništvu, kakor bi šlo za bogve kako pomembno narodno ali splošno koristno stvar. Sicer pa povemo tudi kar naravnost, da prav dosti človeškega ni v tistih, ki preplešavajo teden za tednom cele popoldneve in večere, ko njihovi očetje, bratje, prijatelji in znanci, ko tisoči našega naroda umirajo po raznih bojiščih!"

HRVATSKO.

— Talci v Dalmaciji. Okrajno glavarstvo v Zadru je izdalo ponovno sledeči oglas o talcih: Vsled zapovedi c. in kr. vojaškega poveljstva v Mostaru je spoznalo okrajno glavarstvo za potrebno, da zopet opozori prebivalstvo na sledeče: Vsak vojaški poveljnik je pooblaščen, da vzame talce, jih doda oddelkom za vojaštvo in da jih odpelje s seboj na vojaških vlakih. Talci bodo takoj usmrčeni: 1. v slučaju, če poizkušajo uiti, 2. če bi se uprli njihovi uporabi. V slučaju napada na vojaštvo, na vlake vojnih transportov in na vojaške ali eraricne predmete, se mora zahtevati posredovanje najbližjega štabnega častnika, ki bo določil način usmrtnitve talca, ako se ne bi začelniki napada mogli takoj najti.

— Kako so se Hrvatje borili s Srbi. Zagrebske "Novine" poročajo z južnega bojišča: Srbe je bilo treba pregnati z nekega močno utrjenega griča. Ozemlje je bilo tako, da se ni mogla razviti večja sila, tudi artiljerija ni mogla sodelovati. Neki hrvaški bataljon se je prijavil, da prežene sovražnika tudi brez topov. Ostali polk je stal, zadaj in je gledal, kako se je med ognjem pušk bataljon približal vznožju gore. Naskočijo goro, a kar ne morejo naprej. Sovražnik je namreč pokosil travo. Ni bilo mogoče naprej, tako je voljelo. Polk je gledal strmeč. Vsi vojaki so si namreč pričeli sezuvati črevlje. Sovražnik je prišel iz utrd in gledal, kaj da je. Naš polk se je moral smejati: cel bataljon bos! Takoj nato so pa pričeli bos! Hrvati naskakovati. V desetih minutah so sovražnika pregnali.

— Naša vlada in zvezdnata zastava. Washington, D. C., 11. febr.—Združene Države so posvarile Veliko Britanijo in tudi Nemčijo, naj na svojih ladjah ne razpenjata ameriške zastave. Neuváževanje tega svarila da se bo v Washingtonu zelo zamerilo, in uničenje kake ameriške ladje po Nemčiji da bo vedlo do nevarnih zapletljajev. Danes se je doznalo, da sta snoči

(Nadaljevanje s l. strani.)

Avstrijci ujeli 29,000 Rusov. Dunaj, 13. febr.—Sledeče avstrijsko uradno naznanilo je bilo izdano tukaj nočoj:

"Obenem z uspešnim napredovanjem v Bukovini so naše čete po odbitu sovražnika blizu mesta Koercesmesoe prekorale prelaz Jabloniški in prelaze na obeh straneh te ceste. Naše čete v gorenji krajini reke Prut so si izbojevale pot iz gorskih dolin ter so zavzele kraje Wisznica, Kutj, Kosow, Delatyn in Pasiczna.

"Število ruskih vojnih ujetnikov v sedanji vrsti bojev znaša zdaj do 29,000."

Nemci se veselijo zmage.

Berlin, 13. febr.—Jutrnji časopisi slavijo zmago na Vzhodnem Pruskem posebno zato, ker odstranjuje nadaljnjo nevarnost sovražnega navalna na to pokrajino. Da je bil ruski poraz popoln, kaže baje dejstvo, da Rusi priznavajo svoj umik v svrhu, da zaščitijo verigo svojih trdnjav.

Zmago zlasti slavijo, ker se je vsled iste izjalovili ruski načrt krepke ofenzive na Vzhodnem Pruskem.

Ujetje 26,000 Rusov pomeni, da je bil dejansko cel vojni zbor izgubljen za nadaljenje bojevanje.

Tudi Rusi ujeli mnogo mož.

Petrograd, 13. febr.—Na tisoče ujetnikov je prišlo v naše roke ob Karpatih v južni Galiciji ter med Lupkowski prelazom in gorenjo reko San, po nočoj izdanem uradnem naznanilu. Poskus avstro-nemških čet, predreti ruske linije, se je popolnoma ponescrčel in sovražnik je bil odbit z velikimi izgubami. Utrjene višine okrog Swidmika so Rusi zavzeli po več naskokih z bajonetom.

Okrog Jurburk-Lycka in vzhodno od Sierpeca se razvija najsrdečije bojevanje.

Dunaj poroča zmage.

Dunaj, 14. febr. (Čez London.)—V nočoj objavljenem uradnem naznanilu je rečeno:

"Položaj na Rusko-Poljskem in v zapadni Galiciji je ostal neizpremenjen.

"V okrožju Dukle smo na nekem delu naše bojne linije, kjer so Rusi hudo napadali, sovražnika odbili. Naskočili smo nadalje dve po sibirskih četah branjeni važni višini in neki kraj blizu Wyskowa.

"Enako uspešen je bil napad po združenih nemških in avstro-ogrskih četah v osrednjih Karpatih, kjer smo sovražniku iztrgali višine, za koje so se dalje časa vršili trdovratni boji. Včeraj smo ujeli 979 mož.

"V jugozapadni Galiciji in Bukovini smo priborili novih zmag. Jugozapadno od Nadworne je bil sovražnik odbit. Naskočili smo višine severno od Delatyna. Sovražnik je pustil tamkaj mnogo ujetnikov v naših rokah."

Z zapadnega bojišča.

Geneva, 11. febr.—Najljutejši topniški dvoboj, ki se je vršil v Alzaciji vsled pričeta vojne, se je začel včeraj. Iztele bitke so pričele nemške družine bežati iz Muelhausena, Kolmara in Strassburga.

Pariz, 11. febr.—Srdito bojevanje se vrši na mnogih točkah zapadne bojne črte.

Naskok med snežnim viharjem.

Pariz, 12. febr.—Malo početnega bojevanja ok zapadni bojni fronto poroča francosko uradno naznanilo, objavljeno nočoj. Topniški boji so se vršili v Belgiji in Champagne, a škode niso napravili velike.

Samo v Vogezih je prišlo do hujšega boja, kjer je francoska lahka pehota z naskokom vzela neki grič med hudim snežnim viharjem.

Naša vlada in zvezdnata zastava.

Washington, D. C., 11. febr.—Združene Države so posvarile Veliko Britanijo in tudi Nemčijo, naj na svojih ladjah ne razpenjata ameriške zastave. Neuváževanje tega svarila da se bo v Washingtonu zelo zamerilo, in uničenje kake ameriške ladje po Nemčiji da bo vedlo do nevarnih zapletljajev.

Danes se je doznalo, da sta snoči

na Anglijo in Nemčijo odposlani notji sestavljeni z mnogo odločnejšim podarkom, nego se je doslej mislilo. Združene Države nikakor ne odobrajajo uporabe nevtralnih zastav od strani angleških trgovinskih ladij.

FARMA NAPRODAJ
 40 akrov zemlje v slovenskeji naselbini eno četrtilje od šole, 2 in pol milje od mesta. Farma je dobra in ravna, na njej je hiša in štala. Jako lepa prilika za Slovence. Cena \$1,000. Polovico mora plačati takoj, ostalo na 8 let. Več pove: Jos. Moravanski, Box 94, Harrietta, Mich. 16t2m.

Pazite na brez vredne ponaredke in glejte da dobite pristni Richterjev Pain-Expeller z znamenjem Anchor Trade Mark, kot kaže slika. Cena 25 in 50c v vseh lekarnah ali pri naravnost nam pišite ponj.
F. Ad. Richter & Co.
 74-80 Wash. New York.

JOSIP ZALAR
 JAVNI NOTAR,
 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.
 izdeluje vsakovrstne pravoveljavne listine in izvršuje vse v notarsko stroko spadajoče zadeve za Združene Države in staro domovino.
 Chicago tel. 1048, N. W. 270.

Vsaka hiša in soba rabi
STORM DOORS AND WINDOWS
 (rešetca za okna in vrata)
 najhitreje in najceneje vam jih pripravljamo
J. W. LOVE
 CARPENTER
 204 Scott St., poleg italijanske cerkve.
 Chicago tel. 1001.

ZA
 PISMENI PAPIR,
 KUVERTE,
 NAKAZNICE,
 BOLNIŠKE LISTE
 IN PRAVILA
 v slovenskem in angleškem jeziku, ter vse vrste tiskovine, oglaševanja in knjige pišite na največjo slovensko unijsko tiskarno v Ameriki:
Amerikanski Slovencec
 JOLIET, ILLINOIS.
 DELO JAMČIMO.

NEBO GORK TIP CIGARETTES
Rabite dober tobak
Najboljši pridelek v Ameriki
 Cash kuponi v vsakem zavoju
 Kupone se lahko izmenja za gotovino ali vrednostne predmete
 Vsakdo jih pozna
 Vsakdo jih kadi
 Vsakdo jih hvali
Vsaki trgovec jih prodaja.
 P. LORILLARD COMPANY
 NEW YORK CITY

Skozi pustinje in puščavo

ROMAN IZ MAHDIJEVIH ČASOV.

Spisal Henrik Sienkiewicz. Prevel dr. Leopold Lenard

(Dalje.)

Oddaljeni so bili od njega k večjemu sto korakov. Ko je mogočna zverina zagledala jezdec in konje, se je dvignila na prednje tace in pričela gledati nanje. Solnce, ki je stalo že zelo nizko, je razsvetljevalo njegovo ogromno glavo, kodraste prsi, — in v tem rdečkastem blisku je bil podoben enim izmed onih sfinks, ki krase vhode k starodavnim egipčanskim svetiščem.

Konji so se začeli spuščati na zadnje noge, zvijati se in umikati. Osupnjeni in prestrašeni jezdec niso vedeli kaj početi, od ust do ust so letele samo prestrašene in obupapolne besede: "Allah! Bismillah! Allah! Akbar!"

Kralj puščave je pa gledal nanje z višine, nepremakljiv kakor vlit iz bron.

Gebhr in Hamis sta slišala od kupcev, ki so prihajali s slonovo kostjo in gumo iz Sudana v Egipt, da se včasih levi polože na pot karavan, ki morajo vsled tega pred njimi zaviti na stran. Toda tu ni bilo kje zaviti na stran. K večjemu, da bi se obrnili in zbežali.

Da, toda v tem slučaju je bilo toliko kot gotovo, da se bo strašna zverina spustila za njimi in jih preganjala.

Spet se je torej razleglo mrzlično vprašanje:

"Kaj storiti?"

"Kaj storiti?"

"Allah! Morda se umakne."

"Ne umakne se."

In spet tišina. Sliši se samo hropenje konj in naglo dihanje človeških prsi.

"Pusti Kalija z vrvi," spregovoril je naenkrat Hamis Gebhr, "mi bomo zbežali na konjih, njega bo pa lav prvega vjel in samo njega ubil."

"Naredi tako," ponovila sta beduina.

Toda Gebhr je uganil, da bi se v takem slučaju Kali v trenutku spustil na skalno steno, lev bi se pa spustil za konji, torej mu je prišel v glavo drug, strašen načrt. Zakoljem dečka in ga vržem predse, v tem slučaju bo zverina, ko bo skočila za njimi, zagledala na zemlji krvavo truplo in se ustavila, da bi je požrla.

Potegnil je torej Kalija z vrvo k sedlu in je že dvignil nož, ko je v isti sekundi Stanko pograbil za široki rokav džube.

"Lump, kaj delaš?"

Gebhr se je pričel zvijati in ako bi ga bil deček prijel za roko, iztrgal bi se mu bil takoj, z rokavom pa ni šlo tako lahko, torej se je zvijal in obenem renčal z glasom, v katerem je komaj lačil svojo jezo:

"Pes, če njega ne bo dovolj, zakoljem še vaju! Allah! Zakoljem! Zakoljem!"

Stanko je pa smirno poblede, kajti kot blisk ga je spreletela misel, da bi zamogel lev, ko bi se spustil za konji, lahko med potjo izgristi Kalijevo truplo, a v tem slučaju bi Gebhr popolnoma gotovo zaklal tudi nju obadva.

Potegnil je torej s podvojnjo silo za rokav in zakričal:

"Daj mi risanko! — — — Ubijem leva!"

Beduinci so se začudili pri teh besedah, toda Hamis, ki je videl se v Port-Saidu, kako strelja Stanko, je pričel takoj kričati:

"Daj mi risanko! On ubije leva!"

Gebhr se je takoj spomnil na strele na jezera Karaun in v očigled strahne nevarnosti se ni več obotavljal. Celo z mrzlično naglico je podal dečku risanko, Hamis je pa odprl kolikor hitro je mogel zaboječek z naboji, iz katerega je pričel Stanko grabiti s polno pestjo.

Potem je skočil s konja, porinil naboje v cevi in stopil naprej.

Pri prvih korakih je bil takorekoč omamljen in je videl samo sebe in Nelko, kako jima Gebhrov nož reže vratova. Takoj nato mu je pa bližja in strašnejša nevarnost vvela pozabiti na vse drugo. Imel je pred sabo leva!

Pri pogledu na zverino se mu je temnilo v očeh. Začudil je mrz na lichen v nosu, začutil je, da sta mu nogi kakor iz svine in da mu pohaža sapa.

Postalo ga je strah. V Port-Saidu je čital, bilo je celo v šolskih čitankah, o Iovu na leve, toda nekaj drugega je ogledovati podobice v knjžici, kaj drug zega pa gledati oko v oko na pošast, ki je sedaj motrila nanj kakor z začudenjem in gubančila svoje široko, ščitu podobno čelo.

Arabi so sapa zadrževali v prsih, kajti nikdar v življenju še niso videli nič podobnega. Z ene strani majhen deček, ki je sredi med širokimi skalami izgledal še manjši, z druge strani pa mogočna zverina, zlateča se v solčnih žarkih, mogočna, grozna, "gospod z veliko glavo", kakor pravijo Sudanci.

S celo silo svoje volje je premagal Stanko brezvladnost svojih nog in stopil naprej. Še trenotek se mu je zdelo, da mu stopa srce v grlo in to je trajalo toliko časa, dokler ni dvignil risanke k obrazu. Tedaj je bilo pa treba misliti kaj drugega. Ali se še bolj približati, ali že streliti? Kam merti? Kolikor manjša oddaljenost, toliko bolj zanesljiv strel... torej dalje, dalje, štirideset korakov — še preveč... trideset — dvajset. Zrak prinaša že ostri duh divje živali...

Deček je obstal.

"Kroglja med oči, ali pa je po meni!" pomislil je. "V imenu očeta in sina!"

Lev se je pa dvignil, iztegnil hrbet in ponizal glavo.

Ustni sta se mu pričeli širiti, obrvi so se mu spustile nad oči. Ta majhna stvarica se mu je drznila tako približati — pripravljal se je torej k skoku, se zazibal na zadnjih tacah in meči sta se mu stresli.

Stanko je pa v enem trenotku zapazil, da mušica risanke gleda na čelo zverine — ter je potegnil za petelina.

Strel se je razlegel. Lev se je tako vzpel, da se je za trenotek dvignil v celi svoji visokosti, potem se je pa prevrnil vznak z vsemi štirimi nogami kvišku.

In v smirtnem boju se je zavalil raz skale na zemljo.

Stanko ga je še držal nekaj minut na strelu, ko je pa videl, da več ne drgeta in da se je rumeno telo iztegnilo brez sile, je odprl risanko in vložil nov naboj.

Skalne stene so še odmevale z gromkim odmevom. Gebhr, Hamis in beduini niso mogli takoj spoznati, kaj se je zgodilo, ker je v poprejšnji noči šel dež in je vsled vlažnega zraka dim vse zakril v tesni soteski. Šele ko se je dim poizgubil, so pričeli kričati od radosti in hoteli skočiti k dečku, toda zaman, ker nobena sila ni mogla primorati konj, da bi storili korak naprej.

Stanko se je pa obrnil, vrge pogled na štiri Arabe in uprl svoje oči v Gebhra.

"Dosti je!" rekel je ter zaškripal z zobmi. "Prekoračil si mero. Ne boš zaklal Nelke in tudi nobenega drugega ne!"

In naenkrat je začutil, da mu spet mrz prihaja v lici in v nos, toda to je bil drugačen mrz, ki ni prihajal od strahu, ampak od strašnega in neizprosnega sklepa, od katerega srce v prsih postaja kakor iz železa.

"Da, to so lumpje, morilci, a Nelka je v njihovih rokah!"

"Ne boš je umoril!" ponovil je.

Nato se jim je približal — spet obstal — in naglo kakor blisk dvignil risanko k obrazu.

Dva strela, drug za drugim, sta se razlegala po soteski: Gebhr je padel na zemljo kot vreča peska, Hamis se je pa nagnil k sedlu in udaril s krvavim čelom ob konjski vrat.

Beduina sta zakričala prestrašena in skočila raz konj ter se vrgla na Stanko. Za njima je bil ne daleč ovinec in, ako bi bila zbežala nazaj, kar je Stanko v svoji duši želel, bi se bila zamogla rešiti pred smrtjo. Toda zaslepljena od strahu in besne jeze, sta mislila, da dosežeta dečka, preden bo zamogel vložiti nove naboje in ga bošta zaklala z nožmi. Norca! Komaj sta stekla nekaj korakov, razlegla se je spet zlovražna risanka, po soteski je šel odmev novih strel in oba sta padla z obrazoma na zemljo ter se prevrčala in tolkla kot iz vode potegnjene ribe.

Eden, katerega je v naglici strel manj dobro zadel, se je še dvignil in oprl na roki, toda Saba mu je v tem trenutku zasadel svoje čekane v vrat.

Nastala je smirna tišina.

Pretrgalo jo je šele ječanje Kalija, ki se je vrgel na kolena in razprostrl pred sabo roki ter kričal v jeziku kvišku:

"Byana kubva! (Veliki gospod!) Ubijte leva, ubijte hudobne ljudi, toda ne ubijte Kalija!"

Stanko pa ni poslušal njegovega kličanja. Nekaj časa je stal kakor zmeden, potem je pa zagledal pobledele obrazček Nelke in njene napol zavestne, od strahu široko odprte oči, ter je skočil k nji:

"Nelka, ne boj se!"

"Nelka, svobodna sva!"

Bila sta res svobodna, toda zagnana na daleč v divjo brezljudno pustinjo, v žrelo črnega dela sveta.

XXI.

Preden sta se Stanko in mladi zamorec izvlekla na stran soteske ubite Arabe in težko levovo truplo, se je solnce spustilo raz obzorje in imela je v kratkem nastopiti noč. Toda nemogoče je bilo prenočevati v bližini trupel. Dasiravno je torej Kali kazal na ubito zver in se gladil po prsih ter poudarjal tleskaje z jezikom: "Msuri nyama" (dobro meso), vendar mu Stanko ni dovolil, da bi se bil lotil "nyama", ampak mu je velel, naj prižene konje, ki so zbežali po streljih. Črni deček je izvršil povelje jako spretno, kajti mesto da bi tekel za njimi po soteski, v katerem slučaju bi bili bežali vedno dalje, splezal je kvišku, okrajšal si pot s tem, da se izognil ovinkov in prišel splašenim konjem od spredaj pred oči. Na ta način je dva prijel druga dva pa nagnal nazaj k Stanku. Samo Gebhrova in Hamisova konja ni bilo mogoče več najti, toda tudi tako so ostali štirje, ne vsi tevi s šotorom in prtljivo obloženega dolgouha, ki je pri tragičnih dogodkih kazal v resnici filozofičen mir. Našli so ga za ovinkom, kjer je čipal temeljito, toda brez vsake naglice travo, ki je poganjala na dnu soteske.

Sudanski konji so sploh navajeni na divje zveri, toda boje se levov, vsled cesar jih je bilo težko spraviti poleg skale, kjer je stala kaluža temne krvi. Konji so hropeli, kadilo se jim je iz nozdr, vratove so iztegnili k okrvavljenemu kamenju. Ko je pa osel samo nekoliko pomagal z ušesi in šel mirno mimo, so šli tudi konji. Padla je že noč, torej so jahali samo še kakšnih tisoč korakov dalje, potem se pa ustavili na nekem prostoru, kjer se je soteska zopet razširjala v amfiteatralno dolinico, obraščeno z gostim trnjem in z grmovjem bodče mimoze.

"Gospod," rekel je mladi zamorec, "Kali narediti ogenj, velik ogenj!"

In prijemši za široki sudanski meč, katerega je odvezal od Gebhrova trupla, začel je z njim sekati trnje, pa tudi večja drevesa. Ko je naredil ogenj, je sekal dalje, dokler ni nagromadil toliko goriva, da je moglo zadošтовati za celo noč.

Nato sta oba s Stankom pod visoko vodoravno steno doline postavila šotorček za Nelko, potem ga pa obdala v polkrogu s širokim in visokim trnjevim plotom ali takozvano zeribo. Iz opisov afriških potovanj je vedel Stanko, da se popotniki na ta način zavarujejo pred napadi divjih zverin.

Konj pa nista mogla spraviti za ta plot, torej sta jih dečka razsedala in vzela z njih posode in vreče, potem jih pa zvezala toliko, da bi se iskaje trave ali vode ne mogli predalet oddaljiti. Sicer je pa našla Mea vodo v bližini, v skalni globini, ki je tvorila takorekoč bazen pod nasproti stoječimi skalami. Bilo je dovolj, da so napolnili konje in skuhal jerebice, katere je Hamis nastrelil že zjutraj. V vrečah, katere je nosil esel s šotorom vred, so našli še kakšne tri korce dure in nekaj pesti soli in sveženj posušenega manjokovega korenja.

Bilo je torej dovolj za skromno večerjo. Posluževala sta se najbolj Kali in Mea. Mladi zamorec, katerega je Gebhr strašno izstradal, je snedel tako množino hrane, da bi lahko nasitila dvoje ljudi. Zato je bil pa tudi s celim srcem hvaležen svojemu novemu gospodu in je takoj po večerji padel na obraz pred Stankom in Nelko, v znamenje, da želi do konca svojega življenja ostati njun suženj, potem je pa oddal istotako ponižni poklon Stankovi puški, ker je mislil, da si bilo dobro nakloniti prijaznost tako groznega orožja. Nato je rekel, da se bosta on in Mea vrstila v čuvanju, medtem ko bo spal "veliki gospod" in "bibi", da ogenj ne ugasne, ter se je vsedel sključeno poleg ognja in pričel peti s tihim glasom neko pesemco, v kateri so se neprenehoma ponavljali izrazi: "Simba kufa! Simba kufa!", kar pomeni v kviškuh jeziku: Lev ubit.

Toda "velikemu gospodu" in majhni "bibi" se ni hotelo spat. Na vse Stankove prošnje je pogoltnila Nelka komaj nekaj koščekov ptica in nekaj zrn razkuhane dure. Rekla je, da ne mara niti jesti, niti spati, ampak samo piti. Stanko se je prestrašil, če nima morda vročice, toda prepričal se je, da ima roke hladne in celo nekoliko preveč mrzle. Slednjič jo je nagovoril, da je šla pod šotor, kjer ji je pripravil posteljo, poprej je pa še skrbno pregledal, če ni kje na travi škorpijona. Sam je sedel na kamen s puško v roki, da bi jo branil pred napadi divjih zverin, v slučaju, če bi se izkazalo, da ogenj ne varuje dovolj. Polastila se ga je neizmerna utrujenost in izčrpanje sil. V duši je v neprenehoma ponavljal: "Ubil sem Gebhra in Hamisa, ubil oba beduina, ubil sem leva in sedaj sem svobodni." Toda bilo je tako, kakor da bi mu te besede šepetal kdo drugi in kakor da bi on sam ne razumel dobro, kaj pomenijo.

Imel je samo čustvo, da so svobodni, obenem pa, da se je zgodilo nekaj strašnega, kar ga je napolnjevalo z nemir in mu je tlačilo prsi kot težek kamen. Slednjič so mu pričele misli drveneti. Dolgo časa je gledal na velike sence, ki so krožile nad plamenom, slednjič je pa pričel kimati in dremati. Tudi Kali je dremal, toda zbudil se je vsak trenotek in dolagal veje na ogenj.

Nastopila je globoka in, kar je pod ravnikom redko, jako tiha noč. Slišati je bilo samo prasketanje gorečega trnja in plapolanje ognja, ki je razsvetljeval v polkrogu višee skale. Mesec ni svedel v globino soteske, toda na višavi so migljali roji neznanih zvezd. Zrak je postal tako hladen, da se je Stanko zbudil, raztegnil odrevenele ude in pričel ga je skrbeti, če male Nelke morda ne zebe.

Toda spomnil se je, da jo je pustil na plahtah, katere je še Dinah vzela iz Fayuma, in to ga je pomirilo. Prišlo mu je tudi na misel, da gredo od Nila neprenehoma več ali manj na kvišku, torej so morali tekom toliko dni priti že dosti visoko, v take kraje, kjer mrzlica več tako ne razsaja, kakor pa v nizki strugi reke. Občutljiv nočni hlad je potrjeval to domnevanje.

In ta misel mu je dodala poguma. Trenotek je šel pod šotor poslušat, če Nelka mirno spi, potem se je vrnil, sedel bližje ognja in pričel spet dremati ter celo trdo zaspal.

Naenkrat ga je zbudilo renčanje Sabe, ki se je poprej položil spat čisto poleg njegovih nog.

Tudi Kali se je vzdramil in oba sta začela nemirno gledati na britana, ki se je vzravnal kot struna, nastavljal ušesi in vlekel zrak z nozdr in vohal proti strani, od koder so prišli, ter neprenehoma upiral oči v temo. Dlake se mu je naježila na vratu in hrbtu, prsi so se mu pa napolnile zraka, katerega je neprestano renčaje usrkaval v pljuca.

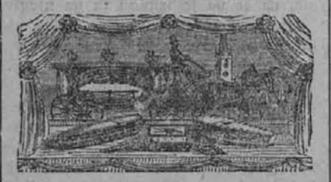
(Dalje prih.)

Bolečine v hrbtu in straneh.

Čitajte kaj ga. Rosie Skroch, 1824

So. 14th St., St. Louis, Mo. priporočam tistim, ki trpijo vsled bolečin v hrbtu in straneh, omotico in splošno slabostjo: "Sedaj sem zopet popolnoma zdrava, skozi upliv Severovega Zdravila za obisti in jetra. Preje nisem nikoli mislila, da si bom kdaj zopet pridobila svoje prejšnje zdravje. Bila sem tako slabotna, da sem mogla tri mesece ostati v postelji, stati nisem mogla radi omotice. Imela sem tudi bolečine v hrbtu in straneh. Vaše zdravilo za obisti in jetra mi je doneslo zaželjeno olajšbo." — Poskusite Severovo zdravilo za obisti in jetra (Severa's Kidney and Liver Remedy) za zdravljenje vnetja obisti in mehurja, zadrževanja vode ali gosto vodo, bolečnega puščanja vode, oteklih nog in bola v hrbtu vsled obistnih nepravil. Zlatenje in kislega želoda. Cena 50c in \$1.00 v vseh lekarnah ali od nas. W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa.

E. H. STEPANOVICH
edini hrvatsko-slovenski pogrebnik,
9251 E. 92 St., S. Chicago, Ill.
Tel. S. Chicago 1423.
Rent. tel. S. Chicago 1606.
Ambulanci in kočije, ter avtomobil
za vsako prigodo in vreme.

W. H. KEEGAN
POGREBNIK

Slovinci v La Salle in okolici: Kadar potrebujete pogrebniaka se obrnite na to tvrdko in prepričani bodite, da boste najbolje postreženi, ker ta zavod je najboljši ter mnogo cenejši kot drugi.

V slučaju potrebe rešilnega voza (ambulanca) pokličite nas po telefonu, ker smo vedno pripravljeni — po dnevi in ponoči.

Vse delo jamčeno.
POSTREŽBA TOČNA VSAK ČAS

W. H. KEEGAN,
Telefona št. 100 — vsak čas.
Cor. 2nd and Joliet St., La Salle, Ill.

POZOR, ROJAKINJE!

Ali veste, kje je dobiti najboljšo meso po najnižji ceni? Gotovo! V mesnici

J. & A. Pasdertz

se dobijo najboljšo sveže in prekajene klobase in najokusnejše meso. Vse po najnižji ceni. Pridite torej in poskusite naše meso.

Nizke cene in dobra postrežba naše gaalo.

Ne pozabite torej obiskati nas v našej mesnici in groceriji na vogalu Broadway and Granite Streets.

Chic. Phone 2768. N. W. Phone 1113

Fred Lehring Brewing Co.
JOLIET, ILL.
PIVO V STEKLENICAH.
Cor. Scott and Clay Sts. Both Telephones 26. JOLIET, ILLINOIS

Rojakom priporočamo sledeče blago.

- Kranjski Brinjevec, zabo (12 steklenic) za \$10.50
- Kranjski Slivovec, zabo (12 steklenic) za \$10.50
- Baraga, zdravilno grenko vino, zabo (12 steklenic) za \$5.00
- Ravbar Stomach Bitters, zabo (12 steklenic) za \$7.00
- Kentucky Whiskey, Bottled in Bond, Quarts, zabo (12 stekl.) za \$10.50
- S. L. C. Monogram, Bottled in Bond, Quarts, zabo (12 stekl.) za \$10.00
- Cognac Brandy, zabo (12 steklenic) za \$9.00
- Hollaand Gin, zabo (15 steklenic) za \$12.00
- Rock and Rye, Quarts, zabo (12 steklenic) za \$6.00
- Californijsko Vино, zabo (25 steklenic) za \$7.00
- Californijsko Vино, zabo (25 steklenic) za \$6.00
- Domače Vино, v sodih po 6 galonov, 10 galonov, 25 galonov in 50 galonov, galon po 75c

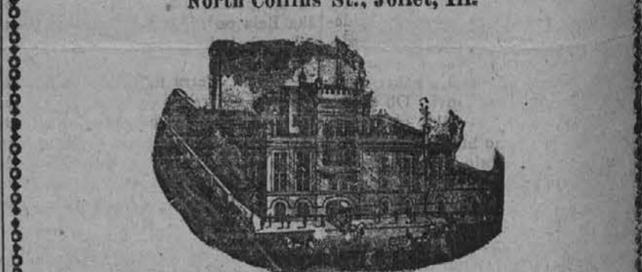
Z naročilom je poslati Money Order ali Bank Draft. — Pišite v slovenskem jeziku na:

Slovenian Liquor Co., Joliet, Illinois.

Union Coal & Transfer Co.
515 CASS STREET, JOLIET, ILL.

Piano and Furniture Moving.
Chicago tel. 4318. Northwestern tel. 410

JOLIET CITIZENS BREWING Co.
North Collins St., Joliet, Ill.

Pijte "Elk Brand" pivo
Izdovalci najboljšega piva sodčih in steklenicah.

Chi. tel. 3399. N. W. tel. 1287

Louis Wise
200 Jackson St. JOLIET, ILL.

gostilničar
VINO, ŽGANJE IN SMODKE.

Sobe v najem in Lunch Room.

JOHN STEFANICH
N. W. Phone 348
Slovenska Gostilna
vino domače in importirano, fino žganje in diseče smodke.
915 N. Scott St., Joliet, Ill.

Naročite zabo (12 steklenic) novega piva, ki se imenuje

EAGLE EXPORT

ter je najboljša pijača

E. Porter Brewing Company

Oba telefona 405, S. Bluff St., Joliet, Ill.